

Hvem tager lederskab?

Boblen brister...

En ny mørk tidsalder eller en ny renæssance

Af Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, 18. april 2006.

Det er kun et spørgsmål om tid, før boligboblen brister. Udbuddet af boliger til salg er allerede begyndt at stige støt, og det samme gælder den tid, det tager at sælge både lejligheder og huse. Vi har endnu ikke nået punktet, hvor salgspriserne officielt er blevet lavere, men det kommer indenfor de nærmeste måneder. Her i Danmark, i USA og i resten af Den vestlige Verden.

Den amerikanske økonom og tidligere demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche har sammen med sine samarbejdspartnere længe advaret om boligboblens kommende undergang. Så sent som i november måneds kommunalvalgkamp i København advarede jeg, som spidskandidat for Schiller Instituttets Venner, om dette med sloganet: *Når boblen brister... Et nyt Bretton Woods.* Nu melder flere og flere bekymrede finanseksperter sig under fanerne og advarer i mediernes om det uundgåelige. Selv vores egen nationalbankdirektør har advaret om de dystre udsigter for boligboblen.

Globalt finansielt sammenbrud

Andre dele af den finansielle verden, som Nykredit og Danske Bank, har advaret om et snarligt sammenbrud af de indtil nu yderst rentable højrisiko-markeder som f.eks. Island. Her har udenlandske investorer kunne tjene gode penge på at reinvestere penge, lånt til lav rente i Japan, Schweiz eller Euroland, til en rente der var 5-10 gange så høj.

Enkelte personer, som f.eks. direktøren for Lønmodtagernes Dyrtdsfond Jeppe Christiansen, har også taget skridtet videre og advaret om den akutte fare for et globalt finansielt sammenbrud. I en artikel i Berlingske Tidende den 1. april 2006 (og det var ikke en aprilsnar) blev parallellerne trukket til de store finanskriser i det 20. århundrede: Wall Street-krakket i 1929, 70'ernes oliekriser, oktoberkrakket på Wall Street i 1987, valutakriserne

i 1992 og sammenbruddet af de asiatiske tigerøkonomiers valutaer i 1997. Jeppe Christiansen gjorde opmærksom på, at ingen af disse kriser kunne forudsiges med de gængse finansielle modeller, man bruger i finansverden i dag, og at de, der sætter sin lid til de alment accepterede finansmodeller, ikke vil kunne modstå et finanssammenbrud.

Den 12. april meldte den tidligere amerikanske føderalbankdirektør gennem 18 år, Alan Greenspan, sig på banen og advarede om, at dagens aktiekurser og boligpriser er unormalt høje og må forventes snarest at blive udsat for en »korrektions«. Manden, der i sin tid som centralbankchef skabte historiens største finansboble baseret på en uendelig strøm af billige kreditter og rigelig likviditet, annoncerede fra sin pensionisttilværelse, at ballet er forbi. Greenspan-boblen synger på sidste vers.

Hvor velmente og korrekte disse advarsler fra finansverden end måtte være, så lider de under en kraftig begrænsning. De anskuer problemet og de nødvendige tiltag ud fra hver sin begrænsede sfære. Nationalbankdirektør Bernstein mener, at hans opgave i den kommende tid udelukkende er at forsvare værdien af den danske krone. Direktøren for Lønmodtagernes Dyrtdsfond skriver, at han synes man skal gå over til »gammeltdags investeringer« for at forsvare værdien af pensionsfondens kapital. På samme måde forsøger de forskellige ansvarlige aktører at gardere sig på hver deres felt. Men det store spørgsmål står tilbage: Hvis vi står overfor et globalt finansielt sammenbrud, hvad

konsekvenser får det så for verden og de befolkninger, der lever i den, og hvordan sørger vi for, at vi ikke ender i en global depression og en ny mørk tidsalder?

Schiller Instituttet og LYM

Det er som svar på dette spørgsmål, at Lyndon LaRouche, Schiller Instituttet og LaRouches Ungdomsbevægelse, LYM, har påtaget sig sin historiske mission. Vi har

Når boblen brister...
Nyt Bretton Woods!

Derivater
Boligpriser
Inflation

Tom Gillesberg

Schiller Instituttets Venner - www.sivc.dk

besluttet os for ikke blot at advare om den forestående fare, men også at belyse, hvor verden gik forkert, hvilke underliggende vildfarne antagelser, der skabte så fejlslagne konklusioner og beslutninger, og hvordan vi lægger en ny kurs, med en række overordnede politiske tiltag, der kan føre os sikkert igennem den nuværende farefulde tid og give hele verden en bedre fremtid.

Det første skridt, ud af den nærværende truende situation, er at bryde med den regerende 68-generations kollektive fortrængning og erkende situationens fulde alvor i hele sin udstrækning: Vi står ikke overfor en udfordring om at sikre 68-erne deres efterløn og pension, og derefter at beskære den fremtidige velfærdsstat, så vi kan overleve i en globaliseret verden. Vi står overfor et umiddelbart og truende sammenbrud af det internationale finanssystem, som er blevet taget over af globalisering og markedskræfternes frie bevægelighed. Den nylige beslutning fra verdens centralbanker om at stoppe den strøm af rigelig og billig kapital til verdens finansmarkeder, der ellers har sikret hyperinflationslignende stigninger i finansverde-

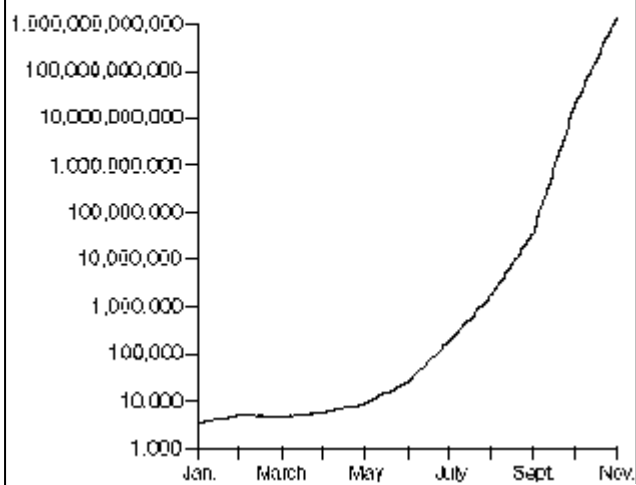
nen de seneste 18 år, kan allerede indenfor de nærmeste tre måneder sætte en kædereaktion i gang på de afregulerede globale markeder, der vil få papirværdier på tusinder af milliarder af dollars til at gå op i røg.

Da næsten alle verdens banker og finansinstitutioner for længe siden er blevet dybt integreret i de globale kredit- og derivatmarkeder, kan et økonomisk sammenbrud af et land eller en stor bank lægge verdens banker ned på samlebånd. Noget som Den europæiske Centralbank, ECB, fik bekræftet, da man, som optakt til det nylige EU-finansministermøde i Wien, i al diskretion gennemførte et »krigsspil«, der simulerede et stort bankkollaps i EU. Man kunne ikke på overbevisende måde håndtere situationen. Krisen vi står overfor i dag er en global krise af langt større dimensioner, end den vi oplevede i 30'erne, og takket være den nedtagning af nationalstaterne og dens institutioner, der har fundet sted de sidste 30-40 år, vil krisen i dag sprede sig langt hurtigere rundt i verden end dengang.

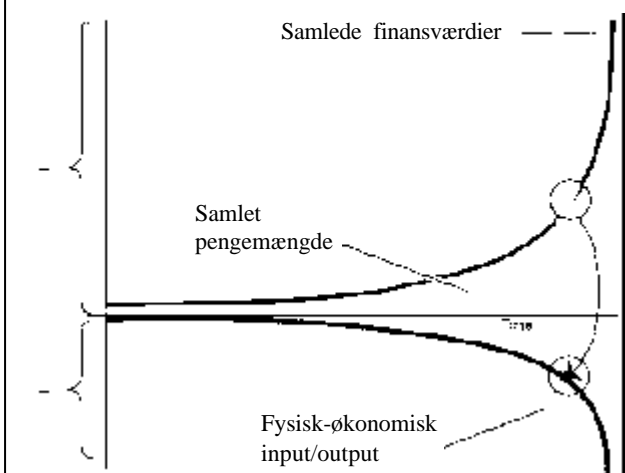
For at være i stand til at håndtere og overleve det

Verdens finanssystem har kurs mod et Weimar-kollaps

FIGUR 1
Weimar-hyperinflation i 1923
En gros-priser (1913=1)
(logaritmisk skala)

FIGUR 2
Kollapset når et kritisk ustabilitetspunkt

Af Lyndon LaRouche, 20. april 2006.

Alan Greenspans nyligt afgæede føderalbanksdirektion pyntede åbenlyst på tallene, da den begravede rapporten over M3-pengemængden, og formålet var helt klart at skjule det faktum, at den nuværende hastighed, med hvilken verdensmarkedspriserne på de primære råvarer stiger, har fanget hele verden på den samme form for »mindste aktion«-lignende hyperinflationskurve, som ramte Weimar-Tyskland i andet halvår af 1923 (Figur 1).

En sammenligning af de nuværende vækstrater i prisstigningerne på de primære råstoffer med det tilsvarende mønster for Tyskland i 1923 peger på sandsynligheden for, at med den nuværende økonomiske politik i USA og Europa, vil verdens finanssystem nå et punkt, hvor betalingssystemet bryder sammen, senest i september 2006, hvis ikke tidligere.

Med den kurs, som den amerikanske regerings politiske beslutninger udstikker, og det gælder både den helt forskruede økonomisk-finansielle galskab, som den nuværende Bush-regering udstiller og den »Alfred E. Newman«-lige-gyldighed som en skødesløs samling af de demokratiske medlemmer af Kongressen lægger for dagen, er det højst sandsynligt, at verdens samlede finans- og betalingssystem allerede inden efteråret vil finde sig i et sammenbrud, udløst af den amerikanske dollar.

Pointen er ikke at kunne forudsige, hvad der eventuelt kunne ske til efteråret, men at give de relevante politiske kredse indenfor Det demokratiske Parti, det berømte vink med en vognstang, og ramme dem så hårdt i nakken, ofte nok, og tids nok til at sætte gang i den hastereform af den amerikanske økonomiske politik, der skal til for at afværge en ellers uundgåelig sammenbrudskrise, ikke alene i det amerikanske økonomiske system, men i verdensøkonomien som helhed.

Der findes kun en lille håndfuld personer, her iblandt holdet bag Hamilton-projektet på Brookings Institutionen, som er i stand til at forstå alt det her, og som allerede mestrer de væsentligste fakta, der må tages i betragtning. Der findes professionelle i andre dele af verden, som hurtigt kunne opnå en begyndende forståelse, vel at mærke, hvis de blev

kommende systemsammenbrud, må vi først betragte de sidste 40 års forandringer i tankemåde og handling, der har skabt de akutte problemer. Dernæst må vi i den menneskelige historie identificere de kvaliteter, der tidligere har gjort os i stand til at skabe et vedvarende videnskabeligt og teknologisk fremskridt, der kunne sikre stadig flere mennesker en stigende levestandard. Til sidst må vi, ud fra en sådan historisk forståelse, omsætte denne indsigt i konkrete politiske tiltag og forandringer, der kan løse de akutte problemer og gennem tiltag, der sætter rammerne for de næste 40-50 år, to generationers udvikling, forhindre, at vi havner i lignende problemer igen.

Velfærdsdebattens falske aksiomer

Den sidste tids velfærdsdebat i Danmark har afsløret, hvor ensrettet den danske og internationale elite er i sin tankegang. I rapporterne der er udsendt af Velfærds-kommissionen, og i regeringens nylige forslag til at »fremtidssikre« (dvs. afskaffe) velfærdssamfundet, er der nogle underlæggende aksiomer, der bestemmer naturen

af mulige løsningsforslag. For det første antager man, at vi vil blive færre danskere, der vil leve længere. Det indebærer, at der vil være færre i den arbejdsdygtige alder til at tage sig af en stadigt voksende »ældrebyrde«. For det andet mener man, at den globaliseringsproces vi har set de sidste 30-40 år, hvor nationalstaternes rolle er blevet svækket, og hvor de private finansinteresser og markeds-krafter skal bestemme mere og mere, er kommet for at blive. For det tredje går man ud fra, at det nuværende finansielle system, med dets nuværende spilleregler, vil eksistere mange årtier ud i fremtiden.

Som nævnt i indledningen, er der stadig flere i den finansielle verden, der sætter spørgsmålstejn ved den sidste antagelse. Det nuværende finansielle system er på vej ind i sin døds-kamp, og det er et åbent spørgsmål, hvad der følger efter. Systemet vil disintegrere, når der ikke længere er tillid blandt de internationale finansielle aktører, til at indgåede finansielle aftaler vil blive overholdt. Når mistilliden først for alvor sætter ind, vil alle forsøge at hytte sit eget skind, med det resultat at systemet går under.

sparket tilstrækkeligt hårdt til at opnå den påkrævede opmærksomhedstilstand.

Verden befinder sig lige nu og her i slutfasen af et hyperinflationært sammenbrud, ikke alene af dollarsystemet, men i verdens finanssystem som helhed. For helt at forstå det, må man tage et nærmere kig på de grundlæggende elementer i den helt vanvittige måde, hvorpå formanden for Den amerikanske Føderalbanc, Alan Greenspan, organiserede fasen fra 1987 til 2006 i den pågældende inflationscyklus. Hold opmærksomheden rettet på tre illustrationer: 1) min »trippelkurve«, som siden januar 1996 har beskrevet de almene egenskaber ved den igangværende kollapsfunktion i 1995-96 intervallet (**Figur 2**), 2) Kurven fra Weimar-Tysklands hyperinflation 1923 (**Figur 1**) og 3) Den nuværende hyperinflationære vækstrate i prisstigningerne på de primære råvarer, med olie- og metalpriserne i spidsen (**Figur 3**).

(Lad »udbud og efterspørgselsfanatikere« og andre statistikere fra Jonathans Swifts flyvende ø Laputa [fra den

satiriske roman Gullivers Rejser, 1726 -red.] lege lykkeligt med hinanden ovre bag kostalden).

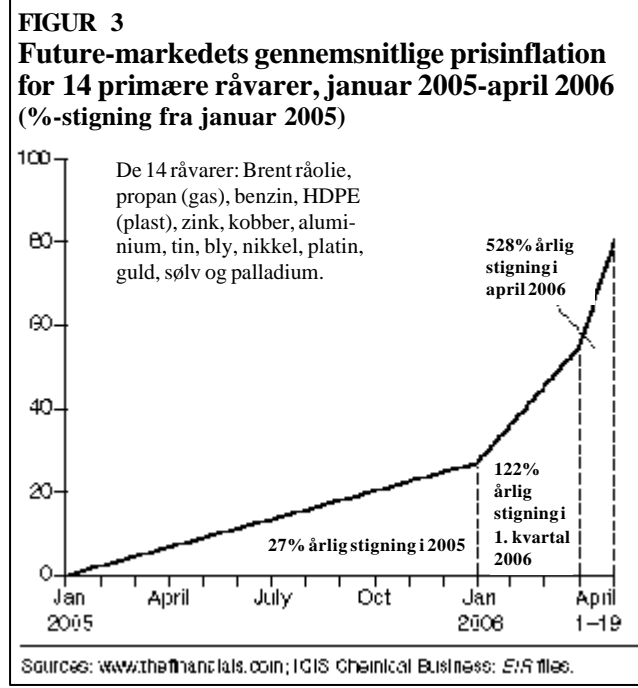
Det, Greenspan i bund og grund gjorde, var at anvende bundter af realkreditobligationer fra de offentlige kredit-selskaber Fannie Mae og Freddie Mac til at redde de banker, der havde fået deres pengekasser tømte af børskrakket i oktober 1987. Det var til dette formål, at boligboblen blev pumpet op til dens nuværende kræftlignende omfang. Denne proces leverede så yderligere den pengemæssige og afledte finansielle ekspansion, der skulle blive grundlaget for den hyperinflationære ekspansion af en fysisk skrumpende økonomi (se min »trippelkurve«).

Til sidst blev dette kernen i en global finans- og betalings-boble i lighed med den, der blev skabt af middelalderens Venedig og dens politiske redskab, bankligaen i Lombardiet, og som med sit kollaps sendte det 14. århundredes Europa ned i en mørk tidsalder. I vore dages tilfælde skulle slutfasen i den hyperinflationære proces vise sig at blive et forsøg på at overtage kontrollen med verdensmarkedet for primære råvarer.

Blandt dem, der er smarte nok til at indse, at det nuværende globale finans- og betalingssystem allerede er uigenkaldeligt dødsdømt, forsøger den snu klasse af finansrovdyr at sikre sig en »landingsplads« udenfor grænserne af et sådant alment finans- og betalingssammenbrud. Denne landingsplads udgøres af de vigtigste råvarer.

Derfor bliver den inflationære vækst i inflationsvæksten i markedet for primære råvarer den beskrivende kurve for hele det nuværende finans- og betalingssystem. Denne acceleration af væksten i inflationen, som kommer til udtryk i den skjulte opførelse af M3, er den kurve, der svarer til Weimar-Tysklands hyperinflationære kurve fra perioden juni-november 1923.

Bag det hele ligger Leibniz' kædelinie-relaterede princip for »mindste aktion«, det grundlæggende princip bag Leibniz' differential- og integralregning og Leibniz' originale opdagelse af den naturlige logaritmefunktion, afledt af den dobbeltkædelinie, der er kendetegnende for princippet om »mindste aktion«. Forståelsen af sådanne systemer i almenhed kan findes i Riemanns værker om hypergeometri.

Der er mange tuer, der kan vælte det store læs, f.eks. global hyperinflation; en international dollarkrise; et sammenbrud af boligboblerne pga. af en stigende rente; en kollaps af en eller flere aktører på det globale derivatmarked; eller en oliepris på 150 dollars efter et amerikansk angreb på Iran. Det eneste vi ved med sikkerhed er, at så snart læsset begynder at vælte, vil de andre problemer virke ind og accelerere krisens globale spredning og øge dens destruktive kraft.

Hvis der under de omstændigheder fortsat skal være international samhandel nationerne imellem, så kræver det et fast anker, man kan have tillid til. Som f.eks. USA og den amerikanske dollar var det, da en række af verdens nationer satte sig sammen i den amerikanske badeby Bretton Woods i slutningen af 2. Verdenskrig for at skabe et nyt internationalt betalingssystem. I dag, lige såvel som i 1944, kan kun suveræne nationalstater udgøre et sådant anker og fundament.

Når dette nye internationale betalingssystem skal sammentømmes, skal både rammerne og karakteren af det fastlægges. Skal det være en fortsættelse af det globaliserede system med flydende valutakurser, der har skabt den nuværende internationale krise og som i løbet af de sidste 30 år har forarmet Afrika og Latinamerika og siden 1989 de tidligere Warszawapagt-lande? Eller vil vi hellere vende tilbage til et nationalstatsforankret fastkurssystem i lighed med Bretton Woods-systemet, der i tiden efter 2. verdenskrig sikrede massiv økonomisk fremgang og øget velstand hos de deltagende lande.

De dominerende private finansinteresser i verden i dag (der blandt andet repræsenteres af republikaneren og CEPOS-æresmedlemmet George Schultz og den »demokratiske« Lazard Frères-bankmand Felix Rohatyn) vil insistere på, at det nuværende globaliseringssystem, hvor de rige beriger sig på de fattiges bekostning, skal fortsætte, men hvorfor skulle alle vi andre gå med til det? Hvorfor skulle vi ikke lave en moderne version af det system, der sikrede, at vi alle fik øget velfærd frem for mindre?

At den herskende 68-generation blindt er villig til at ofre sine børn og børnebørns ve og vel i den nuværende velfærdsdiskussion, og blot tænker på at sikre sin egen pension, forklarer også den problematiske demografiske udvikling, der har givet liv til myten om »ældrebyrden«.

De seneste 30 års demografiske udvikling i størstedelen af verden, hvor fødselstallet ikke er i stand til at sikre en levedygtig og voksende befolkning, er en direkte følge af den egoistiske og pessimistiske kultur, som 68-generationen blev hjernevasket med i løbet af 1960'erne. Under indtryk af den globale terrorbalance, Cuba-missilkrisen og Vietnam-krigen, var de unge skræmt til døde og blev med hjælp fra Hollywood og populærkulturen overbevist om, at den håbefulde fremtid var afløst af en næsten uundgåelig, nært forestående og altødelæggende atomvåbenkrig. Rock, narkotika og sex-kulturen leverede en stadig strøm af forslag til nye eksperimenterende »oplevelser«, når angsten og frygten skulle fortrænges. Få maksimal nydelse i dag, gerne gennem at prøve sex på 333 nye måder, for du ved ikke om der er en fremtid. Og hvorfor skulde du lade dig snyde for oplevelser?

I 68-oprøret gjorde man oprør imod ideen, at man

lever for at forbedre forholdene for de efterfølgende generationer. I stedet kæmpede man for retten til at »realisere sig selv«. 68-erne tænkte i første række på egne behov, og børn var der kun plads til i den udstrækning, de ikke kom for meget på tværs, eller var en del af ens selvrealisering. Det er årsagen til den abnorme og unormale demografiske katastrofe. Vender vi den kulturelle udvikling i samfundet, så vi lader os begejstre for den nødvendige rolle, vi spiller i at skabe en bedre og lysere fremtid for de kommende generationer, vil vi helt naturligt få en voksende befolkning igen.

68-generationens dogmer

Det hører med til en sådan kulturel vending, at en lang række andre dogmer skabt af 68-generationen, må efterprøves og kuldcastes. Tre af dem, der skal gøres op med, hvis vi skal have en fremtid, er 1) tesen om at der er grænser for vækst, og at vi kan stoppe videnskabeligt og teknologisk fremskridt og i stedet have et nulvækstsamfund; 2) at der ikke er nogen fundamental forskel på mennesker og dyr; og 3) at vi kan erstatte det moderne industrisamfund med et post-industrielt service- og informationssamfund.

Når verden i dag er så afhængig af olie, er det et resultat af, at 68-generationens teknologiforskrækkelse fik stoppet den teknologiske udvikling. Alle verdens lande burde i dag være energimæssigt selvforsynende, gennem brugen af moderne og sikre former for kernekraft, f.eks. i form af de PMBR-reaktorer man er i gang med at bygge i Sydafrika (teknologien er tysk, men projektet måtte flytte fra Tyskland pga. indædt modstand og sabotage fra de tyske politikere).

Kernekræften ville, ud over at sikre rigelig og billig elektricitet, tjene som energikilde til afsaltning af havvand i dele af verden med akut drikkevandsbehov. Gods- og persontransport ville ikke længere være oliebaseret, men i stedet elektricitetsdrevet. Vi ville have bygget et supermoderne elektrificeret hurtigtogsnet, suppleret af magnetsvævetog med marchhastigheder på 500 km i timen på hovedstrækningerne, og en vognpark, der kørte på kernekraftsproduceret brint. I takt med at rundhændede investeringer i forskning med fusionskraft gav resultat, kunne kernekræften så erstattes af fusionskraft. I stedet blev vores ressourcer brugt på »vedvarende energi«, der koster langt mere per produceret kilowatt-time, er langt mere begrænset i sine anvendelsesmuligheder og gør det umuligt for de fattigere lande at få råd til en ordentlig levestandard.

Medvirkende til 68-generationens katastrofale fejlslutninger var, at de bl.a. gennem skrækfilm, hvor fremskridtet og onde videnskabsmænd ødelagde verden, var blevet hjernevasket med den uhyggelige tese, at mennesket er naturens største fjende og Jordens største problem. Da man samtidigt gennem kampagnen »Grænser for Vækst« blev manipuleret til at tro, at livsnødvendige råstoffer og ressourcer var begrænsede og snart opbrugte, blev det pludselig en hovedopgave at begrænse befolkningstilvæksten – specielt for fattige med en anden hudfarve – og stoppe en fortsat stigende levestandard.

Forskellen mellem mennesker og dyr

Dette går imod hele grundlaget for den vestlige civilisations fremgangsrigt dominans over naturen, gennem udnyttelse af naturkræfterne. Nøglen til succes var forståelsen af den kvalitative forskel mellem mennesker og dyr, der gør ethvert menneske til en potentielt uvurderlig gave til menneskeheden, naturen og universet.

Mennesket har en erkendelsesevne, der gør os i stand til viljemæssigt at ændre vores betende, så vi, gennem at være i større harmoni med universets love, kan opdage og gøre brug af nyfundne naturprincipper. Dermed kan vi være flere mennesker med en højere levestandard. Denne proces af at opdage, viderefremme og anvende nye opdagelser af naturens orden er nøglen til videnskabeligt og teknologisk fremskridt. Det er vores opgave, viljemæssigt at gøre Jorden og vores univers til et bedre sted for liv at være. Hvis vi blot var halvs kaldede abekatte, ville vi i dag være nogle millioner individer, der hutlede sig igennem tilværelsen i et primitivt jæger- og samlersamfund. I kraft af vores erkendelsesmæssige evner, er vi i stedet seks milliarder mennesker, der, hvis vi bruger vores moral og fornuft, alle kan have en høj levestandard og et meningsfyldt liv.

Det moderne industrisamfund gjorde det muligt at omsætte videnskabeligt og teknologisk fremskridt i billig masseproduktion af forbrugsvarer, der kunne hæve vores levestandard. I takt med at produktionen af de enkelte varer krævede mindre og mindre arbejde, blev der frigjort arbejdskraft til andre produktionsprocesser, opbygning af en bedre samfundsmæssig infrastruktur, og forskning og udvikling af ny viden og teknologi. Med 68-kulturens tese om det post-industrielle service- og informations-samfund, blev en stadig stigende del af den vundne produktivitet spildt på overflødige »service«-funktioner, frem for at blive investeret i den fortsatte opbygning af samfundet og verden.

I 1960'erne og 70'erne producerede USA og Vesteuropa nok til både at forsørge sig selv med en høj levestandard og have et overskud, der blev brugt til at bringe udviklingslandene på fode. I dag importerer man i stedet stadig flere af sine varer fra fattige lande, hvor de produceres med arbejdskraft, der udnyttes under slave-lignende forhold. Kina og Indien bruger deres kraft og energi på at producere billige varer og tjenester for den vestlige verden, i stedet for at anvende sine ressourcer på at løfte de firs nederste procent af sin befolkning op til en acceptabel menneskelig levestandard. Alt imens vi fortsætter nedlæggelsen af vores produktion.

Spørger man en person opflasket med 68-kulturen om det fornuftige i dette, lyder svaret: »Som forbruger gør jeg dem jo en stor tjeneste. Når jeg går ud og svinger dankortet, så skaber jeg en efterspørgsel efter deres produkter. Og gennem at de kan sælge til mig, får de jo penge og bliver rigere«. For de nutidige økonomer og eksperter er det penge det hele drejer sig om. Det faktum, at den faktiske levestandard i de fattige lande i dag er langt lavere end den ville have været, hvis vi havde fortsat med 60'ernes industrisamfund og opbygningspolitik, er ligeegyldigt. »Det var dengang, man havde kommunisme og plan-økonomi. Det er vi heldigvis sluppet af med. Nu har vi

global frimarkeds-økonomi, og det er meget bedre. Så slipper vi også for at producere og få beskidte hænder. I stedet kan vi arbejde med service og information – det er meget finere«.

Kun hvis vi gør op med 68-generationens dogmer, kan vi beholde vor velfærd – og udbygge og forbedre den.

Den, der ikke tænker selv, begår altid katastrofale fejl

En af grundene til at 68-erne har så svært ved at forstå økonomi, er at de har vænnet sig af med at tænke selv. I stedet får de deres meninger og holdninger fra medierne og andre eksterne autoriteter. Resultatet ses desværre alt for tydeligt blandt dagens danske politikere. De har rådgivere ansat til at tænke for sig og sætter så anbefalingerne i kraft, uden grundigt at tænke igennem hvilke konsekvenser de får. Vi har blot set begyndelsen på en uendelige række af ulykker, som politikerne er i gang med at skabe, fordi de ikke forstår hvad de selv laver. Det gælder både økonomi, sundhedsvæsenet, uddannelse og den daglige drift i den offentlige sektor.

Privatiseringer, der gør servicen for forbrugerne dyrere og dårligere, konstante nedskæringer og sammenlægninger i hospitalsvæsenet, kontinuerlige forandringer af uddannelsessystemet, der forringer undervisningen, og omlægninger i den offentlige sektor, som forringer den daglige drift. De små stigninger i udbetalingerne til den offentlige sektor dækker kun brøkdele af de udgifter de konstante omlægninger indebærer. Resten må hentes fra den daglige drift, der derfor bliver dårligere.

Listen af offentlige katastrofer er lang. Desværre er det i dag en alment udbredt antagelse blandt personer i beslutningstagende positioner, at det er helt o.k. at træffe forkerte beslutninger, så længe man har handlet i overensstemmelse med de alment accepterede normer. Således er det o.k. for børsmægleren at tabe sin klients penge, så længe alle de andre også taber penge. På lignende vis var det de færreste af de tåbelige politikere, økonomer m.v., der hoppede på vognen og lovprieste IT-boblen og »den ny økonomi«, der bagefter fandt det nødvendigt at undskylde og reflektere, da IT-boblen bristede. I dag er man villig til at ofre årtiers og generationers investeringer i kongeriget Danmark, for at lefle for tidens trend med privatisering, globalisering og finansspekulation. Passer det almene vel og velfærdsstaten ikke ind i den nye globaliseringsmode, må den afskaffes.

Derfor klinger det også hult, når Anders Fogh Rasmussen taler om at opbygge et videnssamfund, alt imens man forsøger at ensrette de studerende til at passe ind i deres fremtidige jobfunktioner. Videnskab, dvs. det at skabe ny viden, kommer ikke af at følge lærebogens forskrifter, men ved at sætte spørgsmål ved de alment accepterede normer og antagelser, og foretage fysiske eksperimenter til at efterprøve deres gyldighed. Det er ikke dengsedrengen, der indretter sig efter sin lærers nykker og leverer det ønskede svar, der bliver den kommende videnskabsmand. Det er det individ, der sikrer sig en almen dannelse og evnen til at tænke selv. Som insisterer på at stille de ubehagelige, dumme spørgsmål, der tester etableringens selvindlysende antagelser.

Erfaringen fra tidligere renæssancer viser, at denne

evne til at tænke selv bedst bliver fremelsket ved at beskæftige sig med de store tænkere i den klassiske europæiske kulturarv fra Grækenlands Solon og Platon, den italienske Renæssances Nicolaus Cusanus og Leonardo da Vinci, til den tyske klassiks tænkere som Leibniz og Schiller. Det samme gælder de store mestre og genier indenfor både videnskab og kunst. Det var den obligatoriske studenterkost forud for den danske guldalder, og som førte til at vi fik vore egne store opdagere og tænkere, som f.eks. H.C. Ørsted og H.C. Andersen.

Bliver man dus med de sidste 3000 års epokegørende opdagelser og fejltagelser, har man et selvstændigt kvalificeret grundlag at bedømme nye ideer og problemer på og skabe de nødvendige kompetente løsninger.

Det amerikanske eksperiment

En holdbar løsning på de dramatiske politiske og finansielle problemer verden står overfor i dag, kan, ligesom det var tilfældet i 30'erne, ikke findes uden en aktiv og central deltagelse fra USA. Årsagen er at finde i det faktum, at USA stadig er den eneste nation til dato, der succesfuldt har været i stand til at gå imod de private finansielle interesser, der stod bag Det britiske Imperium. Interesser, der stadig kontrollerer det meste af verdens finansielle politik den dag i dag. På trods af at disse finansielle kredse i lange perioder har styret USA's økonomiske politik, og netop nu gør det gennem sine lakajer Cheney og Bush, er det tidligere i den amerikanske historie lykkedes USA at vriste sig fri af denne kontrol på afgørende tidspunkter. F.eks. i forbindelse med den amerikanske uafhængighedskrig under ledelse af Benjamin Franklin og George Washington, under den amerikanske borgerkrig inspireret af Lincoln og i forbindelse med overvindelsen af 30'ernes depression og 2. verdenskrig under Franklin D. Roosevelts fænomenale lederskab.

Det er den tradition oppositionen i USA nu griber tilbage til. Medlemmer af LaRouches Ungdomsbevægelse, LYM, har netop etableret en Franklin Roosevelt Mindeklub indenfor det Demokratiske Parti i Californien, og et andet medlem af LYM, Lakesha Rogers, stiller op til posten som leder for det Demokratiske Parti i Texas under sloganet »*Out of the Bushes and into the Future*«.

Samtidigt mobiliserer en voksende del af det Demokratiske Partis græsrodder sammen med Lyndon LaRouches politiske aktionskomité for at genoplive arven fra Roosevelt. Centralt i denne arv (Roosevelts New Deal-program) er statens rolle i at sikre det almene vel gennem statskøbte kreditter til store infrastrukturprojekter og opbygning af produktionssektoren (landbrug og industri). På den måde skabtes en mere velfungerende nationaløkonomi (der var i stand til at finansiere 2. Verdenskrig) og arbejdsløsheden blev erstattet af en strøm af velbetalte jobs, der forhøjede det almene lønniveau og levestandarden. Et socialt sikkerhedsnet sørgede for at sikre de svageste stillede dele af befolkningen. Værdier, som vi i Vesteuropa langt hen af vejen gjorde brug af for at sikre opbyggelsen af vores egen velfærd. Dertil kommer den internationale del af Roosevelts arv i form af efterkrigstidens Bretton Woods-finanssystem.

Om denne patriotiske fraktion under ledelse af LaRouche,

eller finansoligarkiets lakajer i Bush-regeringen og i Felix Rohatyn-fraktionen i det Demokratiske Parti, vinder slaget i USA, får drabelige konsekvenser for resten af verden. I takt med at presset på Cheney og Bush øges – for at have startet en katastrofal og ulovlig krig imod Irak baseret på løgn og svindel, for at ignorere et stadigt voksende økonomisk sammenbrud internt i USA's økonomi og blot give skattelettelser til de rige, og i takt med de vedvarende afsløringer af Bush-regeringens overtrædelser af USA's love i forbindelse med hemmelige aflytninger og tortur – er der en voksende fare for, at man vil starte en ny katastrofal krig imod Iran.

Selv om USA's egne militærfolk og eksperter ved, at en sådan krig ikke kan vindes, men kun vil øge USA's problemer og yderligere undergrave USA's position og omdømme, skal man ikke forvente at Cheney, Rumsfeld og Bush handler rationelt. De er i samme psykologiske tilstand som Hitler i bunkeren i slutningen af 2. Verdenskrig, hvor han hellere ville ofre Tyskland til sidste mand end give køb på sine vrangforestillinger.

Et amerikansk angreb på Iran vil sandsynligvis ikke vælte regimet i Teheran, men vil, med oliepriser på 150 dollar eller mere, uden besvær kunne vælte det internationale finanssystem og skabe et kultursammenstød mellem den kristne og den muslimske verden, der er mange gange stærkere og farligere end den nyligt overståede krise om Muhammed-tegningerne.

Fremtiden for Danmark og Europa

Danmark og Europa skal alliere sig med USA, men det skal være med det rigtige USA. Ikke det USA, der under ledelse af George Schultz' marionet, Dick Cheney, forsøger at være en moderne version af Det britiske Imperium, og hvor private firmaer som Halliburton, Mærsk og hundreder af andre tjener grove penge på permanente amerikanske krige og besættelsesprojekter. Men det USA, der har sine rødder tilbage til frihedskampen imod Det britiske Imperium og insisterede på, at der er visse umistelige rettigheder, der gælder for alle mennesker, så som retten til liv, frihed og søgen efter lykke. Det USA, der under Franklin D. Roosevelts ledelse i 2. verdenskrig besejrede fascismen, som havde underlagt sig størstedelen af Europa.

Sammen skal vi bygge et nyt finansielt system baseret på de principper om nationalstatens ukrænkelighed og ansvar for det almene vel, som Bretton Woods-systemet blev etableret efter ved 2. verdenskrigs afslutning. Ligesom dengang må vi etablere et fastkurssystem, der gør det muligt at opbygge økonomierne internt, samtidigt med at vi kan handle med hinanden til fælles fordel. Spekulanterne må derimod holdes udenfor med hård hånd. Som en del af det nye system, gør vi brug af den amerikanske tradition for skabelsen af nationalbankkreditter til at finansiere store nationale og internationale infrastrukturprojekter, der kan sikre velfærden for alle. Det vil indebære opbygningen af Den eurasiske Landbro, hvor vi forbinder Det eurasiske Kontinent fra Brest til Vladivostok med højhastigheds- og magnetsvævetoglinier. Med oprettelsen af en række internationale centre til oparbejdning af brændsel til kernekraftværker sikrer vi, at alle

lande, uanset størrelse, får mulighed for at gøre brug af kernekraftens billige og pålidelige energi.

Som en del af dette nye internationale samarbejde, hvor global konkurrence bliver afløst af globalt samarbejde, sørger vi for store fælles investeringer i forskning og udvikling, der kan sikre, at alle kan få tilstrækkelige mængder råstoffer i løbet af de næste 50 år til en rimelig pris. Samtidigt med at vi forsøger at økonomisere med de råstofressourcer, der ikke fornyes, ved f.eks. at erstatte olien som brændsel og brændstof med kernekraft og brintteknologi, så må vi udvikle nye metoder til at skabe grundstofferne selv. Vi må satse store menneskelige og materielle ressourcer på at beherske plasma- og fusions-teknologi, så vi i fremtiden får tilgang til ubegrænsede mængder energi og grundstoffer. Det kan kun lade sig gøre, hvis vi har en uddannelses- og forskningspolitik, hvor vi udvikler det iboende talent i hele befolkningen, ikke blot en lille elite.

Men alt dette kan ikke finde sted under ledelsen af et EU, der kontrolleres af private finansielle interesser, og primært bekymrer sig om at fjerne nationalstaternes kontrol og få tvangsprivatiseret økonomien. En privatisering og globalisering, der er til gavn for de private spekulanter, men til overordentlig stor skade for staten og broderparten af befolkningen. Kun nationalstater i et samarbejde til fælles fordel kan skabe en fremtid, hvor vi alle får det bedre. Derfor må EU's rolle som supranational institution stoppe øjeblikkeligt, og EU må i stedet vende tilbage til sin rolle, som et koordinerende samarbejdsorgan mellem suveræne nationer. På samme måde som den supranationale euro snart vil miste sin funktion som gangbar mønt i eurolandene og vende tilbage til en rolle som monetær omregningsenhed mellem nationale valutaer som D-marken, francen og kronen.

Der er ingen erstatning for lederskab

Som på alle andre afgørende tidspunkter i historien afhænger vores skæbne af ungdommens vilje til at dedikere sig selv til at gribe ind i nuet og skabe fremtiden. Et fasttømret system er aldrig i stand til selv at forandre sine forfejlede aksiomer og sit betende. Selvfølgelig er der 68'ere, der gerne under menneskeheden en bedre fremtid, men de har det som jomfruen, der slog sig ned i et bordel. Det er svært at holde på dyden, når alle andre horer.

Derfor er det op til den unge generation, der står til at høste katastroferne af 68'ernes fejltagelser, at gribe ind. Det er dem, der må gøre op med arven fra 1968, og sikre sig selv og verden en fremtid. Ligesom det primært var unge i aldersgruppen 18-25 år, der udgjorde den danske modstandsbevægelse under besættelsen. Unge mennesker der insisterede på, at der er højere principper end nuets bekvemmelighed, og at fremtiden er værd at kæmpe for og – om nødvendigt – at dø for. Uden den ungdomsbevægelse havde Danmark mistet sin sjæl og fremtid.

Vi behøver et nyt ungdomsoprør, der ligesom modstandsbevægelsen baserer sig på mod og indsigt, ikke som 68-oprøret på angst og manipulation. De unge, der påtager sig lederskabet, vil finde, at i takt med at de uddanner sig og vokser ind i rollen som det fremtidige lederskab for Danmark og verden, vil de få opbakning fra modstands-

lommer rundt omkring i samfundet, der har nægtet at kapitulere overfor det almene forfald og den vedtagne dumhed. Dette nye ungdomsoprør må styrte de forfejlede 68-aksiomer og lægge fundamentet for en ny renæssance.

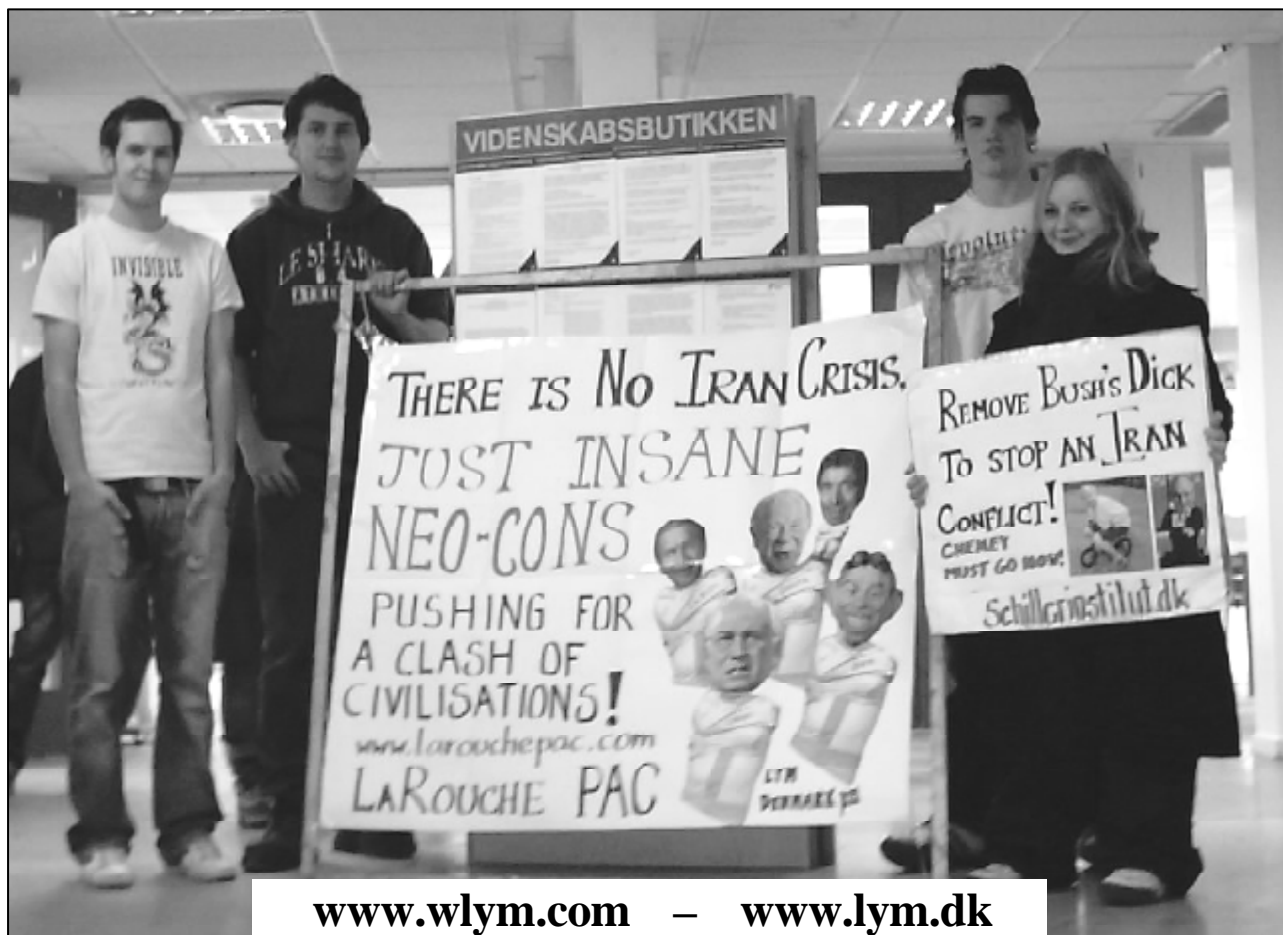
Heldigvis er der allerede et internationalt forum for denne proces. Lyndon LaRouche har igennem de sidste 40 år gået imod strømmen og har opbygget en international bevægelse til at lede modstandskampen. Han skabte først en kadre omkring sig i organisationen ICLC, der bl.a. med tidsskriftet Executive Intelligence Review (og senere det danske Agro-Nyt/Prometheus) har kortlagt den internationale udvikling og arbejdet på løsninger til verdens store problemer. Sideløbende er der siden 1984 blevet arbejdet intenst for at sprede ideer og løsninger gennem Schiller Institutet. I de senere år er det nye ungdomsoprør så kommet til i form af LaRouches Ungdomsbevægelse, LYM.

Indenfor rammerne af LYM er det muligt for unge både at gribe aktivt ind i verdenshistorien og samtidigt uddanne sig selv til at mestre de sidste 3000 års epokegørende opdagelser. Under den kyndige vejledning af LaRouches skrifter og vigtige historiske kildekrifter uddanner LYM sig både i principperne for den klassiske kunst, som de findes udtrykt i Bachs musik, og i den moderne europæiske videnskabelige metode, som bl.a. er udtrykt ved Gauss og Riemann. Derigennem får man evnerne til ikke blot at løse de umiddelbart akutte problemer men også at skabe en ny renæssance, der denne gang kan sprede sit lys over hele kloden og til gavn for hele menneskeheden.

Tiden er kommet til at fuldføre det stykke arbejde, der, med hjælp fra mange revolutionære unge europæere, blev startet med Den amerikanske Revolution. Nu er tiden kommet til at sikre, at alle mennesker og nationer over hele kloden får mulighed til at nyde sine umistelige rettigheder: retten til liv, frihed og til at søge lykken. For de asiatiske nationer indebærer det, at få mulighed for at opdage de enkelte menneskers iboende værdi, som bærere af et unikt talent, der bare venter på at blive udviklet og dermed berige verden.

For Danmark og de europæiske nationer indebærer det, at vi må skabe et samarbejde mellem suveræne nationer, hvor de gamle familier og private finansinteresser ikke længere får lov til at diktere og manipulere den økonomiske udvikling. Et Europa, hvor centralbanker under indflydelse af private finansinteresser erstattes af nationalbanker dedikeret til det almene vel. Nationalbanker, som ved egen kraft kan skabe de kreditter til investeringer, der kan lægge fundamentet for den fremtidige velfærd.

Hvorvidt de nærmeste måneder og år bringer en ny mørk tidsalder, hvor menneskeheden efter et globalt finansammenbrud, kaos og krig reduceres til under en milliard individer, eller om vi i stedet får en ny strålende renæssance, er et åbent spørgsmål. Som altid i menneskehedens historie afgøres det ikke af, hvad flertallet gør i sin tilstand af virkelighedsflugt og fortrængning. Det bestemmes af, om der er tilstrækkeligt mange enkeltpersoner, der vil påtage sig ansvaret for at ændre dagens fejlagtige aksiomer. Jeg håber, at du vil være en af dem.

www.wlym.com – www.lym.dk

Medlemmer af LaRouches Ungdomsbevægelse LYM i aktion på RUC.

Lyndon LaRouche

Se og hør LIVE webcast med Lyndon LaRouche, verdens største nulevende økonom, om kollapset af den globale finansboble.

Torsdag den 27. april
kl. 19:00 (dansk tid)
www.larouchepac.com

www.schillerinstitut.dk – 35 43 00 33

- Jeg vil gerne kontaktes angående møder og aktiviteter.
 Jeg vil gerne have flyveblade til uddeling.
 Jeg vil gerne have tilsendt et prøveeksemplar af Schiller Instituttets nyhedsbrev *Prometheus*.

Navn: _____ Adresse: _____

Postnr./by: _____ Tlf.: _____

Send til: Schillerinstituttet, Sankt Knuds Vej 11, kld., 1903 Frederiksberg, tlf.: 35 43 00 33, www.schillerinstitut.dk